

AARHUS TEATER

AARHUSTEATER

Direktion: POUL PETERSEN

Program

TEKSTBIDRAG:

EN REJSENDE

Ingmar Björkstén

MØDE MED SCHEHADE

Fra: SKATTEØEN

R. L. Stevenson

EN TEATRETS TUSINDKUNSTNER

AF DAGENS DEBAT

ORIENTERING

REPERTOIREPLANER

Omslagstegning: Sikker Hansen

Vignet: Peter Eszterhas

Redaktion: Henning Hansen

GEORGES SCHEHADÉ

født i Libanon 1910

Poet og dramatiker

Dramatik:

Monsieur Bob'le, skrevet
i 1939, premiere 1951 i
Paris. La Soirée des Pro-
verbes, premiere 1954 i
Paris. Historien om Vasco,
premiere 1956 i Zürich.
Violeerne, 1960, premiere i
Bochum, Vesttyskland.
Rejsen, 1960, premiere i Paris.

*I en vurdering af Georges Schehadé's
dramatiske forfatterskab skriver den unge
svenske litterat Ingmar Björkstén bl. a.
følgende:*

Georges Schehadé rejser i vemod og ømhed. En lærke synger i hans blod. Han synes, det er »synd for menneskene« for deres svagheds skyld, men han hader dem ikke. Han ser på dem med sorg, men vender ikke blikket bort. Han ser fremad og ønsker ikke noget, som ikke kan ske.

Han ønsker, ligesom Vasco i »Historien om Vasco«, mennesker som lever, men uden at dræbe hinanden for at leve. Han har indset, hvor betydningsløst det ene menneskes sejr over det andet er. Derfor fortæller han en saga om den enkelte og krigen, om meningsløsheden i al såkaldt heltedød.

Han ønsker også – ligesom Christopher i »Rejsen« – lidt fantasi og nogle drømme til eget brug i en verden, der kun sysler med knapper: »Hvilket eksempel udgør ikke knapperne, og hvilken sikkerhed«.

Georges Schehadé er poet, derfor værner han om poesien i tilværelsen, derfor ler han ikke ad os og vore drømme, men synger om dem, tager dem alvorligt. Derfor ser han vor jord, som den er, og lader Kufman i »Violerne« sige: »Dette er jorden: Se på den! Danserinde, ballerina, bajadere, jomfrumoder og hittebarn ... ensom, ør, Stillehav og Atlant«.

Schehadé elsker denne jord og dens mennesker. Derfor advarer han mod det, som måske vil ske, om vi fortsætter med at misbruge den. For at advare skriver han dramatik; er han dramatiker, poetisk dramatiker. Han beretter sørgmodige fortællinger, enkle i linien med en tragisk baggrund, rene og gennemsigtige i deres poesi. Hellere end den dramatiske situation vælger han den poetiske komposition. Hellere end spænding og voldsomhed lader han vakre ord vaje i vinden fra scene til teatersal.

Christopher er en verdensomsejler, hans tragedie er hans fantasi, at den aldrig bliver virkelighed. Drømmen er hans liv, hans virkelighed en forudsætning for drømmen. Når virkeligheden stiller ham i en drømmesituation, som også er virkelig – skulle han da svigte? Han vil være overbådsmand Wittiker over for dennes dommere, ligesom Vasco vil være den spion, han antages for af sine. Og begge

bliver, hvad de ønsker. Hvilken rolle spiller det så, at Christopher dømmes som Wittiker? Ingen pris er for høj, når en drøm går i opfyldelse. Når den gør det, hvorfor skal han da ikke betale for Hogans gravmæle? Han kendte ham jo, Wittiker var jo bedste ven med Hogan, og eftersom Wittiker og han er ét, betaler Christopher den sum, som i virkeligheden skulle have ført ham ud på den eftertragtede rejse jorden rundt, og uden hvilken han må gå tilbage til sine knapper, til det liv, han aldrig har følt noget for. Men også nu findes en flugt; skæbnen føler medlidenhed og rækker en ny drøm frem, han kan ty til, drømmen om kærligheden – om at to kan blive ét.

Både »Historien om Vasco« og »Rejsen« foregår omkring 1850. »Vasco« i et land, som ikke eksisterer, »Rejsen« i Bristols havn på vej til det. De handler hver især om en svag mand, som bliver stærk, når virkeligheden tvinger ham til at være det, for at hans drøm ikke skal knuses. Som Vasco bliver også Christopher stor over for sine dommere. I verdens øjne er de begge ubetydelige; i deres dommeres øjne betyder de så meget, at de anses for værdige til en dom. Ved at påtage sig en andens skikkelse og stå frem som denne får de selv værdi. Følelsen af eget værd er uundværlig som del af vor tilværelse. Uden den må vi fly virkeligheden, fordi vi i vor underbevidsthed er medvidende om, at vi ikke opfylder de krav, den, d. v. s. omgivelserne, stiller til os. Det er mennesker uden selvtillid, Schehadé værner om. Deres iøjnespringende svaghed kalder poeten frem i ham, en vemodig poet med smukke ord i sin vadsæk. En poet, hvis storhed ligger i, at han kan være poet, selv om han aldrig lukker øjnene for virkeligheden. Schehadé er ikke døv for det, som sker i vor tid. Han forherliger intet, fordrejer intet. Han tolker bare, giver sandheden, hvad dens er, på sin egen måde. Han ser fremad og skriver et subjektivt drama, som vi aldrig vil forstå, hvis vi ikke lytter, og lader det udspille sig i os selv og ikke bare på en scene. Det kaos, som findes i Schehadé's verden, er det samme som i vor, hans tilskuers. Selvom vi søger efter et virkeligt fodfæste i tilværelsen, må vi erkende, at pastor Lambs selvindlysende egocentritet, mr. Strawberry's chauvinisme og Christophers længsel også er vor.

Det er for at advare og lære, at Georges Schehadé har begivet sig ud på denne rejse fra det Libanon, hvor han fødtes i 1910, og det Beirut, ved hvis universitet han uddannedes og nu selv underviser. Hvor målet for hans rejse findes, ved han måske selv; vi vil få det at vide, hvis vi tager imod ham, når han kommer.

Ingmar Björkstén.

ULF STENBJØRN

MØDE MED SCHEHADÉ

*Da »Rejsen« havde premiere i Paris,
udtalte Schehadé i et interview:*

Der findes en mening eller sentens, som jeg tror kan sammenfatte hele stykket: »Hvilket barn drømmer ikke om en havn at rejse bort fra?« Selv børn i Gobiørkenen drømmer om en havn. De føler sig rigere gennem alle rejser, som findes inden for mulighedens grænser. Det er det, jeg har forsøgt at illustrere.

– Det, som frapperer i deres dramatik, er, at den altid nærværende poesi ikke forstyrrer handlingen, men støtter den.

– Hvad jeg har forsøgt at nå frem til, er en poetisk dramatik. Men poesien er en skøn og højbåren prinsesse. På teatret må hun være tjenerinde. Somme tider vil hun ikke være med, hun løber sin vej. Somme tider slår hun til og fordrer alt. Man føler sig altid truet enten af det prosaiske eller det poetiske.

– Hvordan arbejder De? Hvor fik De f. eks. ideen til »Rejsen«?

– Jeg fik ideen ved at høre et uddrag af »Skatteøen«, som min søn havde på en grammofonplade. Den plade bredte ud for mit blik en verden af sejlskibe, et havunivers. Det billede satte noget i gang hos mig. Det er altid netop et billede eller et enkelt ord, som tiltaler mig og sætter mig i gang. Men min tankeverden forandres meget hurtigt. Jeg dykker straks ind i et nyt billede; jeg er helt ude af stand til at sige, hvad der egentlig sker, men dette nye billede er selve fødslen af et nyt skuespil eller digt. Jeg kan ikke forklare, hvordan jeg arbejder. Jeg skriver spontant, eller jeg skriver slet ikke. Hvis mine stykker har en dragning mod det usædvanlige, beror det uden tvivl på den spontanitet, de fødes under.

Fra „Skatteøen”

af Robert L. Stevenson

»Hvor er vi?« spurgte jeg.

»Bristol«, sagde Tom. »Ned med dig«.

Godsejer Trelawney havde slået sig ned i en kro langt nede ved dokkerne for at have opsyn med arbejdet om bord på skonnerten. Der skulle vi nu hen, og til min store glæde førte vejen dertil langs kajerne med de mange skibe af enhver størrelse, rejsning og nation. På et sang matroserne af fuld hals ved deres arbejde; på et andet så jeg dem højt til vejrs over mit hoved, hvor de hang i tråde, der ikke forekom mig tykkere end spindelvæv. Skønt jeg havde levet ved kysten hele mit liv, var det, som om jeg aldrig havde været ved havet før nu. Luften af tjære og salt var noget nyt for mig. Jeg så de vidunderligste gallionsfigurer, som alle havde været langt ude på havene. Desuden så jeg mange gamle sømænd med ringe i ørerne, skægget krøllet i små ringe og tjærede rottehaler, og de bevægede sig i en egen usikker, rulende klodset sømandsgang; jeg kunne ikke have været mere begejstret, hvis jeg havde set lige så mange konger eller ærkebiskopper.

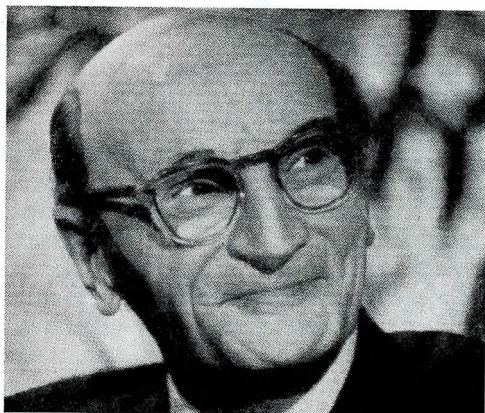
Og nu skulle jeg til søs; til søs i en skonnert med en bådsmand, der fløjtede, og syngende matroser; til søs til en ukendt ø og søge efter begravede skatte!

Medens jeg stadig gik i denne herlige drøm, stod vi pludselig uden for en stor gæstgivergård, der traf vi godsejer Trelawney; han var klædt som søofficer i svært, blåt tøj og kom netop ud ad døren med et smil på ansigtet og en glimrende efterligning af en sømands gangart.

»Nå, der er I«, råbte han, »og doktoren kom i går aftes fra London. Bravo! Skibets besætning er komplet!«

»Åh,« råbte jeg, »når sejler vi?«

»Sejler!« svarede han. »Vi sejler i morgen!«

H M CRAYON
i fotografi

og i egen streg

En teatrets tusindkunstner

H M Crayon er i byen. I et lille ophold mellem dekorations- og kostumearbejde på en lige overstået Braunschweig-premiere på operaen »Faust« og en nært forestående i Wuppertal på Puccinis »Bohème« får han lige tid til at smutte inden for på Aarhus Teater for at lave dekorationsudkast til Schehadé's »Rejsen«.

Crayon er en fremmed fugl, altid på farten, altid på vej til nyt arbejde, nye opgaver. Hvem er Crayon? Spørger man ham, slår han afværgende ud med hånden. – »Nei, se ikke på mig, se på mit arbejde, det er det, der tæller!« Et stort publikum erindrer sikkert den muntre hurtigtegner; som sådan charmerede han aarhusianerne for toogtyveethalvt år siden i »Royal«s marmorsal, og som tegner har han optrådt på alverdens varietescener både i den gamle og den nye verden. Sådan har vi også set ham i det danske fjernsyn, og på samme vis medvirker han i den belgiske »Drelin-Drelin« og den tyske »Losbude« fjersynsserie.

Det er Crayon udadtil, den kvikke, idérige karrikaturtegner, som alle har moret sig over og mener at kende; men ikke alle ved, at Crayon bag kulisserne så at sige er kendt som en skattet kostume- og dekorationstegner, hvis arbejde på fremragende vis har dannet rammen om forestillinger på Den kgl. Opera i Stockholm, på Metropolitan i New York, på Operaen i Hamborg og senest den smukke succes i Braunschweig på Gounods »Faust«, som for øvrigt kaldes »Margarethe« i Tyskland. Operaens store kirkedekoration havde Crayon i øvrigt fundet inspiration til i Aarhus Domkirkes skønne altertavle og kor. At Crayon desuden med talent og succes selv har stået på de skrå brædder som skuespiller, t. eks. Poet chérie i Anouilh's »Colombe«, nævnes kun for at afrunde billedet af denne alsidige teaterpersonlighed, hvis tekniske og kunstneriske dygtighed De vil kunne glæde Dem over ved at betragte dekorationerne i aftenens forestilling. *red.*

Rejsen

Skuespil i 8 billeder

af

GEORGES SCHEHADÉ

Oversættelse: JENS KRUUSE

Dekorationer: H M CRAYON

Iscenesættelse: ULF STENBJØRN

7. forestilling i sæsonen 1962-63

Personerne:

Mr. Strawberry	FRITZ BRUN
Christopher	JØRGEN KROGH
Georgia	TONNY SPANGSBO
Cheston	TROELS MUNK
En kunde	BIRTHE MARIAT
Pastor Lamb	GYRD LØFQVIST
Jim, matros	EJNAR HANS JENSEN
Diego	JOHN HAHN-PETERSEN
Mrs. Edda	RUTH BREJNHOLM
Styrmand Cox	HENNING HANSEN
Styrmand Lory	MADS-PETER NEUMANN
Max } matroser	GUSTAV BENTSEN
Fish }	GUNNAR SANDEMOSE
Maxy }	ERLING DALSBORG
Overbådsmand Wittiker ...	PREBEN HARRIS
Første fremmede	POUL GULSTAD
Anden fremmede	PETER ESZTERHAS
Admiral Punt	PAUL SMYRNER
Jane	ELNA BRODTHAGEN
Kommandør Greench	GUNNAR STRYHN

Orlogskaptajn Whisper ERIK OLSSON
 Senhor Panetta BØRGE HILBERT
 Cocolina HANNE RIBENS
 Don Alfonso JØRGEN FØNSS
 Guitarspilleren ARTHUR GOLDSTEIN
 Danserinden LAUREL GOLDSTEIN
 Aspirant James Hogan LARS LUNØE
 Kaptajn Gordon JØRGEN FØNSS
 Samt papegøjen Caldas

Handlingen udspilles omkring 1850 i havnebyen Bristol

1. billede: I knapbutikken
2. billede: Beværtning ved havnen
3. billede: Admiral Punts stue
4. billede: Kroen i Santos
5. billede: Admiral Punts stue
6. billede: Kroen i Santos
7. billede: Admiral Punts stue
8. billede: I knapbutikken

Længste ophold efter 6. billede – Spilletid ca. 2½ time

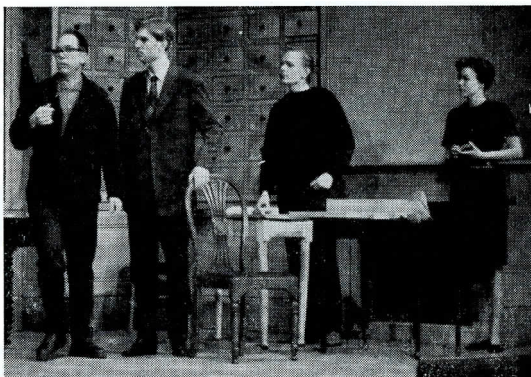
Kostumer: *Malmø Stadsteater og Aarhus Teaters
skræddersal ved Maria Deleuran*

Frisør: *Caroline Nielsen* – Suffløse: *Ingeborg Jensen*

Belysning: *Carl E. Andreassen*

Sceneteknik: *Aage Rishøj* – Regi: *Frode Sørensen*

*Gyrd Lofqvist
Fritz Brun
Jørgen Krogh
Tonny Spangsbo*

Fra prøverne på »Rejsen«

*John Hahn-Petersen
med papegøjen Caldas*

*Erik Olsson
Gunnar Stryhn
Paul Smyrner*

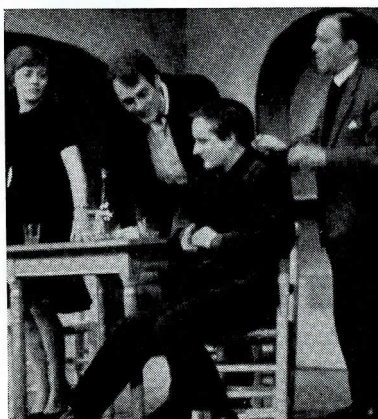

*Peter Eszterhas
 Jørgen Krogh
 Poul Gulstad
 Ruth Brejnholm*

*Paul Smyrner
 Elna Brodthagen*

*Hanne Ribens
 Lars Lunøe
 Preben Harris
 Børge Hilbert*

AF DAGENS DEBAT

Med skuespillerformanden Per Buckhøjs venlige tilladelse bringer programmet et uddrag af en artikel, han har skrevet i »Skuespillerbladet«. Det er et meget aktuelt indlæg i diskussionen om teatrets forhold og fremtid.

Rundt om i vore nabolande gror teatret i disse år. Man spiller for fulde huse, og man spiller både det såkaldte nye, og man spiller det såkaldte gammeldags, somme tider også det gammeldags på en ny facon. Man spiller, og folk kommer.

De vil også komme i dette land – når det går op for alle instanser, der bryder sig om teater, at teater det er noget med levende mennesker, der har deres krav til den daglige eksistens ganske på samme måde som andre.

Teater koster penge – bl. a. af førnævnte grund – og det er publikum, der skal bringes til at aflevere den sum, det koster at opretholde teaterkunsten og dens udøveres eksistens. Derfor er det livsvigtigt for teatret, at publikum indfinder sig. Det sker ikke »for tiden«, og det kan meget vel være, fordi det er vildledt i stedet for vejledt. Hvad jeg mener med det, kan jeg sige kort ved at henvise til en opgørelse, der for nylig var offentliggjort i bladene, nemlig over fyldningsgraden i Aarhus Teater i den forrige sæson. Den siger, at der til »Rose Marie« kom 61,8 pct., til »Biedermann og

brandstifterne« 43,1, »Værgo og spis« 44, »Den farlige leg« og »Paria« 31,2, »Elverhøj« 77,7, »Ulysses von Ithacia« 57,2, »Trappen« 52, »Eventyr på fodrejsen« 60,7, »Pariserkomedien« 32,5, »De skyldfri« 29,7 og de tre små enaktere »Den stærkeste«, »De to bødler« og »Zoo-story« 29,3 pct.

Man kan sige, at det er resultatet for ét teater, og at det ikke behøver at være normen. Det er rigtigt, men jeg overlader trykt til enhver at indsamle resultater fra andre teatre.

Tallene fortæller, synes jeg, at der er et publikum for »det nye«, men knapt så stort, at det er tilstrækkeligt til at sikre eksistensen for teatret. Konklusionen – hvis man altså vil tage det så foragtede »kommercielle« begreb i betragtning – må være den, at teatret for at kunne leve må have plads for andet end »det nye«. Og dette bør kritikerne – hvis det er teatrets eksistens de vil være med til at opretholde, i stedet for at ride en privat kæphest – skrive sig bag øret. De er ude af kontakt med det publikum, de skriver for, hvis de fortsat rider deres kæphest til glæde for sig selv og en lille inderkreds, der måske synes om sig selv, at den er mere fremskreden end de andre. De er altså ikke nok til at kunne sikre teatrets fortsatte eksistens. Var det derfor ikke rimeligt, at man tager dette i betragtning og indser, at andet også har en smule ret?

FREMTIDS-PLANER

Februar-marts

Den første store begivenhed, efter at »Rejsen« er slut bliver Den jydsk Operas premiere på Giacomo Puccinis »Madame Butterfly« den 22. februar. Titelpartiet synges af den yndige italienske sopran Maria Manni Jottini, hvis smukke stemme er bevaret uforglemmeligt i erindringen hos alle, der overværede »La Traviata« sidste forår. Ulf Stenbjørn står for iscenesættelsen af den smukke geishas dramatiske kærlighedstragedie, og den musikalske indstudering og ledelse er lagt i hænderne på Gerhard Schepelern.

Under opførelsen af operaen benytter Aarhus Teater lejligheden til en lille afstikker syd for grænsen med lystspillet »Familiens hvide får«, de to muntre englændere L. Du Garde Peach og Ian Hays lystige komedie om den – næsten – hæderlige uhæderlighed. Forestillingen er iscenesat af Poul Petersen og vises den 23. og 24. februar i Flensborg og Slesvig.

Når »Madame Butterfly« er taget af plakaten, følger først i dagene 10., 11. og 12. marts et gæstespil af Lübeck Stads-teater med den i Tyskland højt anerkendte opførelse af Max Frisch's »Andorra« i Carl Maria Webers iscenesættelse, og derefter Aarhus Teaters egen danmarkspremiere på den finske dramatiker Walentin Chorells psykologisk-interessante skuespil »Kattene«.

Intrigen udspilles omkring den smukke Marta Bartsche, en af team-lederne på en tekstilfabrik, frygtet og elsket af de kvindelige arbejdere, fordi hun er aristokratisk og fjern, og fordi hun hjælper dem i deres vanskeligheder uden at kræve taknemmelighed. Der må være noget i vejen med denne »hvide« dame, og mistanken fortættes, da en af pigerne, Rike, efter flere dages fravær kommer ravende ind på fabrikken og smider en rasende, sanseløs anklage i ansigtet på Marta: »Du er kvinde-elsker! Du hjælper os kun for at opnå visse fordele!« Drevet af angst og misundelse og deres egen usikkerhed falder arbejderskerne over den urørlige Marta. Hun skal ud, nu da »sandheden« er kommet for dagen. Ingen vil gå tilbage til arbejdet, før Marta er fjernet, og i omklædningsrummet, hvor de ophidsede kvinder har lukket sig inde og barrikaderet dørene, finder et rasende opgør sted.

»Kattene« er oversat af Pouel Kern både til Det kongelige og Aarhus Teater, og som iscenesætter kommer fru Gerda Ring, det norske Nationalteaters fornemme instruktør. I Martas betydningsfulde rolle vil publikum møde den indtagende gæst Nina Pens, og i øvrigt medvirker så at sige hele teatrets damepersonale i det gribende galleri af kvindetyper i Walentin Chorells intense drama om kvinder på fabrik.

ODENSE TEATERS opførelse af Hostrups »Genboerne« har mødt en så overvældende publikumsinteresse, at man simpelthen er nødt til at holde den gamle komedie på plakaten et godt stykke ind i februar. Centrum i successen er først og fremmest Finn Lassens ustyrligt grinagtige, sveddryppende løjtnant v. Buddinge, men omkring ham roterer veloplagt Axel Bang og Else Marie som kobbersmedeparret, Kåthe Kristensen og Lone Rode som Rikke og Malle, Klaus Pagh og Anker Tåsti som Klint og Basalt, Claes Gill som Jerusalems skomager og John Larsen som smedesvend Madsen med løvefodder og gesvejsning. Asger Bonfils iscenesættelse har givet komedien et hyggeligt præg af god, gammel tradition.

Ca. 15. februar får teatret premiere på Saul Lewitts skuespil »Andersonville«. »Andersonville« er navnet på en krigsfangelejr, hvor der under den amerikanske borgerkrig fandt umenneskelige forhold sted, og skuespillet skildrer den retssag, der afholdtes i Washington i 1865 for at placere ansvar og skyld. Skønt handlingen udspilles for næsten 100 år siden, har den meget direkte og tankevækkende perspektiver frem til vor tid. Næsten hele teatrets herrepersonale medvirker, og Edwin Tiemroth står som iscenesætter af det meget spændende og aktuelle skuespil.

AALBORG TEATER slutter det succesrige gæstespil af Preben Uglebjerg og Hugo Herrestrup i Molieres »Don Juan« d. 7. februar og får derefter danmarkspremiere på den største forestilling, der nogensinde er vist på Aalborgscenen: Bert Brechts »Den kaukasiske Kridtcirkel«.

Skuespillet er ligesom delt i to dele. Første del foregår under en opstand i et land, hvor guvernøren og hans hustru over hals og hoved må flygte og i forvirringen glemmer deres lille dreng. En tjenestepige, Grusche, forsøger gennem mange farer at frelse barnet, men bliver fanget og frataget det. Anden del viser en proces, hvor Grusche og guvernørfruen strides om retten til barnet. Drengen stilles i en kridtcirkel, og de to kvinder skal ved at trække i hans arme drage ham ud af kredsen. Den, der er stærkest, er moderen. Grusche nænner ikke at gøre drengen ondt, men tilkendes alligevel barnet, fordi hun i sin kærlighed viser den sande moderlighed.

Skuespillet er enormt af omfang og i sine sceniske krav og har ca. fyrretyve roller. Laila Andersson er Grusche, Christa Rasmusen guvernørfruen. Palle Bjerrum er guvernøren, og Eik Koch er dommeren Azdak. I øvrigt medvirker hele personalet, mange endda i flere roller efter Brechts anvisning.

Gert Bastian er gæst i fortællerens rolle, og Hans Henrik Krause står som iscenesætter af denne kæmpeindsats på den nordjyske landsdelsscene.

DET KGL. TEATER

Repertoire i februar 1963

SKUESPIL

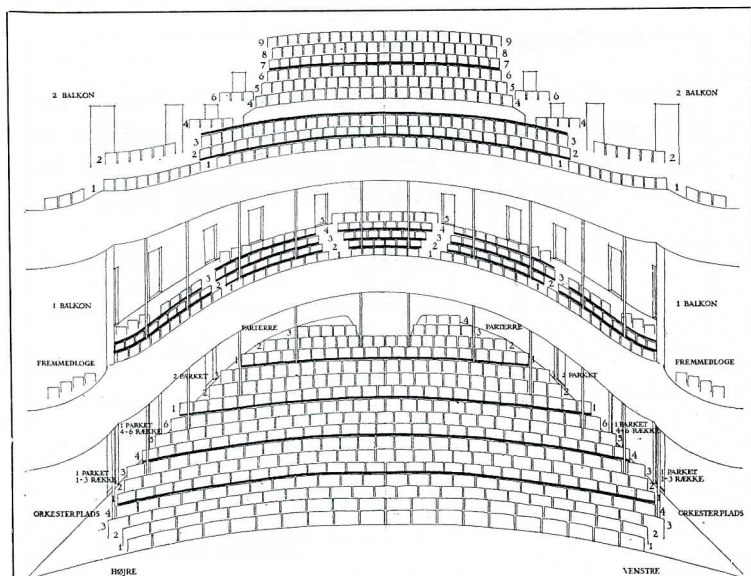
L. Holberg: Den Vægelsindede
Dürrenmatt: Fysikerne
Goldoni: Mirandolina
Ernst Bruun Olsen / Finn Savery: Teenagerlove
J. L. Heiberg: Nej
Ca. 13. februar H. Hertz: Sparekassen i nyindstudering.
v. John Price

OPERA

Carl Nielsen: Saul og David
Mozart: Tryllefløjten
Beethoven: Fidelio
Puccini: Boheme
Leo Janacek: Den fiffige lille Ræv.
J. Offenbach: Hoffmanns Eventyr

BALLET

Prokofieff / Bartholin: Symphonie Classique
N. V. Bentzon / K. Ralov: Døren
Massine / Johan Strauss: Den skønne Donau
Bournonville / Lumbye, Holm: La Ventana
Bournonville / Glæser: Fjernt fra Danmark
Bournonville / Gade, Helsted, Paulli: Napoli

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	3,00	1. balkon, 3. rk., midtfor ..	16,00
2. balkon, 4.-6. rk.	6,00	1. balkon, 2. rk.	16,00
2. balkon, 2. rk., siderne ..	7,00	1. balkon, 1. rk.	19,00
2. balkon, 2.-3. rk., midtfor	8,00	Parterre	9,00
2. balkon, 1. rk.	10,00	2. parket, 1.-3. rk.	11,00
1. balkon, fremmedloge ...	20,00	1. parket, 4.-6. rk.	16,00
1. balkon, 4.-5. rk.	12,00	1. parket, 1.-3. rk.	17,00
1. balkon, 3. rk., siderne ..	8,00	Orkesterplads, 1.-4. rk. ...	19,00

Billetter kan købes og forudbestilles uden forhøjelse 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal. Efter kl. 18 salg til forestillingsaftenen i billetkontoret i teatrets forhal. — **Telefon 2 26 22.**

Billetpriserne kan forandres ved gæstespil, tournee og særforestillinger. — Ved tlf.-bestilling betales et noteringsgebyr af 15 øre pr. billet. — Alle ovennævnte priser er incl. garderobe.

Annoncerne arrangeret af Lockey's Reklamebureau